

K-30/02.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Stjepan Margić i suci porotnici Zoran Bračić, Stanko Vukojević i Branko Kurucić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu optuženog Slobodana Gojkovića, iz Vukovara, zbog kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH, po optužnici ŽDO u Vukovaru broj: K-DO-14/02. od 23. srpnja 2002. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave, u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Emila Mitrovskog, optuženog Slobodana Gojkovića, njegovog branitelja odvjetnika Marka Babića iz Vinkovaca, na dan 24. rujna 2002. godine,

presudio je

- *opt. Slobodan Gojković, JMBG: 0202962303201, sin Vlade i Anđelke, rođene Vujanić, rođen 02. veljače 1962. godine u Vukovaru, gdje i prebiva, Velika skela broj 41, Srbin, državljanin R Hrvatske, pismen, završio SSS, do uhićenja bio policajac, oženjen, otac jednog djeteta, vojsku služio 1981/82. u Pančevu i Vršcu, vodi se u VE Ureda za obranu Vukovar, bez imovine, neosuđivan, u pritvoru od 24. svibnja 2002. godine*

kriv je

da je:

dana 03. veljače 1992. godine u zarobljeničkom logoru Sremska Mitrovica, u SR Jugoslaviji, u koji su dovođeni zarobljeni pripadnici Zbora narodne garde i civili nakon okupacije Vukovara 18. studenog 1991. godine, kao pripadnik tzv. milicije SAO Krajine prilikom ispitivanja civila Hrvoja Mađarevića, protivno članku 3. stavak 2. točka A Četvrte ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, dok je ovaj stajao, te nakon što se od udaranja istog umorio Žarko Amidžić, nastavio tući već od ranije ranjenog Hrvoja Mađarevića, gumenom palicom – pendrekom po cijelom tijelu, a naročito u predjelu trbuha i butnih mišića, zadavši mu pritom veliki broj udaraca, te ga naizmjenično nastavio tući sa Žarkom Amidžićem, oko

jedan sat, od kojih udaraca i bolova je počeo klecati na koljena i pomokrio se, da bi istog prestali udarati tek na zahtjev nepoznatog oficira tzv. JNA,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava mučio i nečovječno postupao, te nanosio velike patnje civilima,

pa je time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. OKZ RH,

zbog toga, a temeljem članka 6., 50., 56. i 57. KZ-a i članka 120. stavak 1. OKZ RH

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci.

Na temelju članka 63. KZ-a optuženom Slobodanu Gojkoviću u kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 24. svibnja 2002. godine pa zaključno s 24. rujnom 2002. godine.

Na temelju članka 122. stavak 4. u svezi s člankom 119. stavak 2. točka 1. do 6. ZKP-a optuženik se oslobađa obveze da nadoknadi troškove kaznenog postupka i paušala i isti padaju na teret državnog proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo (nastavno: ŽDO) u Vukovaru optužnicom K-DO-14/02. od 23. srpnja 2002. godine optužilo je Slobodana Gojkovića za krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno: OKZ RH), činjenično i pravno bliže opisano u izreci presude.

U svom govoru zamjenik ŽDO u Vukovaru predložio je da se optuženi proglašeni krivim i kazni po zakonu.

Optuženi se sukladno članku 320. stavak 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (nastavno: ZKP) očitovao o optužnici, te izjavio da se ne osjeća krivim.

Optuženi u svoju obranu navodi da je početkom 1992. godine bio u "miliciji Krajine". Sjeća se da mu je otac priopćio da će se mobilizirati njihov automobil marke "Golf", star oko jednu godinu, da bi se istim vozili neki ljudi iz štaba za Sremsku Mitrovicu, a radi ispitivanja zarobljenih Hrvata na okolnost nestanka nekih Srba 1991. godine. Iz razloga da sačuva automobil on je odlučio isti voziti. Povezao je Veselina Petrovića, Žarka Amidžića i još jednog čovjeka kome ne zna ime i prezime.

Kad su stigli u Sremsku Mitrovicu, primio ih je major tadašnje JNA i svi su oni bili u jednoj prostoriji. Interesirao se za sudbinu susjeda Pere Jamana, s kojim je prije ratnih događaja bio u jako dobrim odnosima. Zamolio je prisutne da nitko ne dira Peru

Jamana. S Perom Jamanom se pozdravio iako su Žarko Amidžić ili taj oficir pokušali spriječiti pozdravljanje.

Nakon što je izveden Pero Jaman u prostoriju je pozvan Hrvoje Mađarević. Vidio je kad je Žarko Amidžić istog počeo tući, gumenom palicom dužine oko 30 cm. Žarko Amidžić je Hrvoja Mađarevića udario nekoliko puta po desnoj nadlaktici, a zatim po trbuhu i gornjem dijelu tijela. Misli da Hrvoja Mađarevića niko više nije tukao.

Žarko Amidžić mu je dao palicu kojom je tukao Hrvoja Mađarevića i rekao da udari istog, ali je on palicu uzeo u ruku i zatim je odložio na stol, te nije tukao palicom Hrvoja Mađarevića. Naglasio je da su mu prisutni u toj prostoriji prigovorili što je odložio palicu i što nije tukao Hrvoja Mađarevića. Naglasio je da nikoga nije tukao u Sremskoj Mitrovici, a inače samo je taj put išao u Sremsku Mitrovicu. Tom prilikom je vidio Ivana Borsa i Pavu Sabljaka. Vidio je u Sremskoj Mitrovici tučene ljude, a to su bili Hrvati.

Na sebi je imao obučenu plavu jaknu "milicije", SMB džemper i sive policijske hlače, tj. više svijetloplave.

Nakon reintegracije viđao je Hrvoja Mađarevića, ali nije s njim osobno kontaktirao. Supruga Žarka Amidžića u vrijeme suđenja Žarku Amidžiću rekla mu je da je Hrvoje Mađarević spominjao da ga je i on tukao. Naglasio je da je do uhićenja bio policajac, te kako je osjetio prolazeći pored Hrvoja Mađarevića i njegove majke da ga gledaju s prezirom. Od susjeda Komšića je čuo da je Hrvoje Mađarević pričao da mu treba baciti bombu.

Vidjevši Hrvoja Mađarevića u Mitrovici početkom 1992. godine primijetio je neki ožiljak na čelu istog.

Naglasio je da je mogao otići iz Hrvatske da je htio, a nije to učinio jer se ne osjeća krivim, te da nije tukao Hrvoja Mađarevića.

U dokaznom postupku saslušan je svjedok oštećeni Hrvoje Mađarević, te svjedoci: Ivan Boras, Franjo Kožul, Ivan Barac, Pero Jaman, Pavo Sabljak, Ivan Marić, Žarko Amidžić, te pročitani zapisnik o suočenju okrivljenog Slobodana Gojkovića i oštećenog Hrvoja Mađarevića, nalog o određivanju pretrage – Kir-489/02. od 23. svibnja 2002. godine, zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija Policijske postaje Vukovar od 24. svibnja 2002. godine, prijave o stradavanju Hrvoja Mađarevića, nalaz i mišljenje liječničke komisije za Hrvoja Mađarevića, medicinska dokumentacija za Hrvoja Mađarevića, uvjerenje o zatočenju, izvršen uvid u radnu knjižicu broj 957202 optuženog Slobodana Gojkovića, te uvid u spis Županijskog suda u Vukovaru K-34/98. optuženog Žarka Amidžića, na način da je pročitana presuda Županijskog suda u Vukovaru u navedenom predmetu od 01. lipnja 2000. godine, te presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske Kž-480/00. od 06. rujna 2000. godine, te iskazi Žarka Amidžića u navedenom predmetu optuženog i Hrvoja Mađarevića u navedenom predmetu svjedoka.

Oštećeni Hrvoje Mađarević iskazuje da je 22. 12. 1991.g. iz logora Stajicevo odveden u zatvor u Mitrovicu. Ukazuje da je 03. veljače 1991.g. zajedno s Franjom Kožulom i Antom Miličevićem vođen na ispitivanje. Kada je ušao u prostoriju, odmah je u prostoriji vidio Žarka Amidžića i Slobodana Gojkovića koje je poznavao iz Vukovara. Pored njih dvojice bio je oficir JNA i još jedna osoba koju nije poznavao. Počeo ga je tući Žarko Amidžić, a kada se isti umorio, tukao ga je Slobodan Gojković pendrekom. Gojković ga je udarao rjeđe, ali s jačim intenzitetom. Neposredno prije nego što će mu zadati prvi udarac, Gojković je viknuo "ti si dezertirao iz JNA". Amidžić i Gojković su se mijenjali prilikom zadavanja udaraca, tj. naizmjenično su ga tukli, s tim što je počeo Amidžić i završio Amidžić. Ispitivanje, tj. tuču je prekinuo major JNA kada je primijetio da mu klecaju noge i da se od batina pomokrio. Gojković ga je tukao u dva ili tri navrata. Amidžić i Gojković su ga tukli oko sat do sat i pol. Smatra da se moglo vidjeti da je

ranjen jer kada je ulazio usobu u kojoj je ispitivan, šepao je. Siguran je da mu je Gojković zadao najmanje pedesetak udaraca. Smatra da ga je Gojković tukao zato što se znalo da je dezertirao iz JNA, te da je bio jedan od zapovjednika na Trpinjskoj cesti.

Svjedok Ivan Boras iskazuje da je nakon pada Vukovara i uhićenja transportiran u zatvor u Sremsku Mitrovicu. U zatvoru je bio od 18. 11. 1991.g. pa do 14. 08. 1992.g. Ispitivan je ukupno osam puta. Početkom 1992.g., ne sjeća se točno datuma, pa ni mjeseca, ispitivanju su prisustvovali Žarko Amidžić i Veselin Petrović. Prilikom tog ispitivanja tukao ga je Žarko Amidžić gumenom palicom po glavi, vratu i stomaku. Osim Veselina Petrovića i Žarka Amidžića u sobi se nalazio jedan srpski oficir i jedna muška osoba koja je na sebi imala hlače plave boje kakve je tada nosila milicija. Tada u Sremskoj Mitrovici nije poznavao Hrvoja Mađarevića niti Slobodana Gojkovića. Na glavnoj raspravi je rekao kako misli da ta osoba koja je imala hlače plave boje je optuženi Slobodan Gojković.

Svjedok Franjo Kožul iskazuje da je u zatvoru u Mitrovici bio od 22. 12. 1991.g. pa do 22. 05. 1992.g. Ispitivan je ukupno sedam puta. Tukli su ga samo jednom, i to isti onaj dan kada je ispitivan Hrvoje Mađarević. Taj dan je on prvi ispitivan. Pitanja mu je postavljao oficir srpske vojske, a udarali su ga naizmjenično Veselin Petrović i Žarko Amidžić. Kada su ga izvodili iz prostorije, u hodniku je vidio Hrvoja Mađarevića, koji ga je pitao što su mu to radili i tko je unutra. Kada je on izlazio, u tu sobu je ušla jedna osoba, koji nije bio uhićenik, koja je imala hlače plavkaste boje. Nakon njega odmah je u tu sobu u kojoj su vršena ispitivanja uveden Hrvoje Mađarević. Nakon što je u prostoriju uveden Hrvoje Mađarević, čuo je udarce, te jauke i krikove Hrvoja Mađarevića. Vidio je Hrvoja Mađarevića kada se vratio sa ispitivanja, isti je bio krvav i plav po tijelu i jedva je hodao, tako da su ga stražari nosili.

Svjedok Ivan Barac iskazuje da je u Zatvoru Mitrovica boravio od kraja studenog 1991.g. do 27. 03. 1992.g. Saslušavan je jedanaest puta. Prilikom jednog ispitivanja bio je prisutan i Žarko Amidžić, a u jednom dijelu i Veselin Petrović, zvani "Veso". Taj dan kada ga je ispitivao Žarko Amidžić, u hodniku je vidio Marić Ivu i Borasa, koji su stajali glavama okrenutim prema zidu i s rukama na leđima. Ne poznaje optuženog Slobodana Gojkovića, oštećenog Hrvoja Mađarevića, niti Peru Jamana.

Svjedok Pero Jaman iskazuje da je u Zatvoru Mitrovica bio zatočen od 20. 11. 1991.g. do 27. 03. 1992.g. Bio je ispitivan pet do šest puta. Na jednom od ispitivanja bio je prisutan Žarko Amidžić koji je bio obučen u tenkovsko odijelo, kroj kombinezona, a na glavi je imao beretku. Prilikom tog ispitivanja u prostoriji je bio Slobodan Gojković, koji mu je na ulazu u sobu pružio ruku i pitao ga zašto prije napada nije otišao iz grada, tj. zašto nije pobjegao iz Vukovara. Kada je oficir JNA vidio da ga Gojković poznaje od djetinjstva, rekao je da može s njim izaći na hodnik, ali Gojković je rekao da nema što s njim razgovarati. Svjedok je naglasio da je prije nego što će on ući iz prostorije izašla osoba, prezime Boras, koju su iznijeli jer je bio toliko pretučen. U zatvoru se niko nije žalio da ga je Gojković tukao. Poznaje Hrvoja Mađarevića i Franju Kožula, ali ne zna jesu li oni ispitivani kad i on. Ispitivan je između doručka i ručka.

Svjedok Pavo Sabljak iskazuje da je u logor Sremska Mitrovica doveden dana 22. 12. 1991.g. iz logora Stajičevo. U Mitrovici je ispitivan šest do sedam puta. Krajem mjeseca veljače 1992.g. kada je uveden u sobu za ispitivanje, vidio je Žarka Leskovca i Žarka Amidžića. Žarko Amidžić ga je tad tukao crnom gumenom palicom i to tako da je od batina pao u nesvijest. Pored navedene dvojice, oficira JNA, bila je jedna

osoba koju nije prepoznao. Ta osoba je bila obučena u odoru koja je u jednom dijelu bila sive boje, a u drugom dijelu plavkaste boje, tj. kakvu je nosila policija tzv. SAO Krajine. Sjeća se da ga je Hrvoje Mađarević, koji je bio sav krvav, upitao "je li i tebe tukao Slobodan Gojković", na šta mu je odgovorio da ga je tukao Žarko Amidžić". Mađarević mu je tad rekao da je ta osoba u policijskoj uniformi Slobodan Gojković, i da ga je Slobodan Gojković tukao.

Svjedok Ivan Marić iskazuje da je nakon pada Vukovara odvezen u logor u Sremsku Mitrovicu. U logoru je bio devet mjeseci. Ispitivan je tri puta. Početkom 1992.g. pored oficira JNA ispitivali su ga Žarko Amidžić, Žarko Leskovac i jedna osoba "u milicijskoj odori" koju nije prepoznao, a za koju su mu ostali Vukovarci rekli da se radi o Slobodanu Gojkoviću. Prije njega je ispitivan Ivan Boras, a čuo je Amidžićev glas i Borasove jauke i krike. Hrvoja Mađarevića nije vidio u Zatvoru Mitrovica.

Svjedok Žarko Amidžić iskazuje kako se sjeća da je otac Slobodana Gojkovića dobio naredbu od tadašnjih krajinskih vlasti da za Sremsku Mitrovicu vozi njega, Petrović Veselina, jednog inženjera iz "Vuteksa" po nadimku "Gricko". Vozio ih je Slobodan Gojković, a ne zna iz kojih razloga nije vozio otac Slobodana Gojkovića. Sjeća se da je ispitivao Hrvoja Mađarevića, Borasa, Marić Ivana i Pavu Sabljaka. Veselin Petrović je ispitivao Kožula. Prvo je ispitivao Mađarevića, a u sobi su bili prisutni Veselin Petrović, "Gricko" i Slobodan Gojković. Tri - četiri puta je pendrekom udario Mađarevića, tako isto i Borasa i Pavu Sabljaka. Misli da je negdje oko 10,00 sati prije podne ispitivan Mađarević. Slobodan Gojković niti jednom nije udario Hrvoja Mađarevića, a Hrvoje Mađarević se takođe nije niti pomokrio. Naglasio je da je Slobodan Gojković bio obučen u civilno odijelo.

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta je vidljivo da je od optuženog iz kuće oduzeto streljivo za pištolj. Inače, izvršena je pretraga stana i drugih prostorija optuženog, a na temelju naloga istražnog suca.

Iz prijave stradavanja za oštećenog Hrvoja Mađarevića vidljivo je da je isti 05. listopada 1991.g. ranjen krhotinom granate u predjelu desne natkoljenice. Nadalje, da je 03. studenog 1991.g. krhotinom granate ranjen u predjelu glave i 19. studenog 1991.g. iz pješackog naoružanja u lijevu potkoljenicu. Prilikom svakog ranjavanja bio je u akciji, a na dužnosti zapovjednika voda.

Iz nalaza i mišljenja drugostupanjske liječničke komisije vidljivo je da kod oštećenog Hrvoja Mađarevića invalidnost iznosi 40%, te da je u zarobljeništvu bio od 19.11.1991.g. do 14.08.1992.g. Iz medicinske dokumentacija nadalje se utvrđuje da je triput ranjavan, da je fizički i psihički zlostavljan za vrijeme dok je bio zarobljen i da je nesposoban za svako veće fizičko naprezanje.

Iz uvjerenja Vlade Republike Hrvatske od 25. listopada 1994.g. vidljivo je da je Hrvoje Mađarević u razdoblju od 19. 11. 1991.g. do 14. 08. 1992.g. bio zatočena osoba.

Iz zapisnika o suočenju optuženog i oštećenog vidljivo je da je optuženi ostao kod svog iskaza da nije tukao oštećenog, s tim da je dodao da je uzeo u ruku palicu od Žarka Amidžića, ali da nije tukao oštećenog Mađarevića. Oštećeni je ostao kod svog iskaza da ga je tukao Slobodan Gojković, s tim da je prvo pitao optuženog zašto nije njega spasio kao Jamana.

Uvidom u radnu knjižicu optuženog broj 957202 vidljivo je da je optuženi radio u Sekretarijatu unutrašnjih poslova Vukovar od 20. 12. 1991. g. do 24. 03. 1994. g., te od 15. 01. 1996. g. do 31. 05. 1997. g., a od 01. 06. 1997. g. u MUP PU osječko - baranjskoj.

Uvidom u spis ovog suda broj K-34/98., tj. čitanjem presude u navedenom predmetu od 01. lipnja 2000. g., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Kž-480/00. od 06. rujna 2000. g., te iskaza Žarka Amidžića u navedenom predmetu kao optuženog i Hrvoja Mađarevića, kao svjedoka, vidljivo je da je Žarko Amidžić oglašen krivim za kazneno djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika i osuđen na sedam godina zatvora. Presudom Vrhovnog suda odbijene su žalbe državnog odvjetnika i Žarka Amidžića, te potvrđena presuda suda prvoga stupnja.

U navedenom predmetu K-34/98. Hrvoje Mađarević je isticao da su ga naizmjenično tukli Slobodan Gojković i Žarko Amidžić, s tim da ga je Žarko Amidžić tukao više. Od batina se pomokrio. Naglašavao je da je tučen oko pola sata do sat, da je po vratu dobio oko dvadesetak udaraca, a po trbušnom zidu oko pedesetak udaraca, kao i po potkoljenicama. Ukazao je da su pored njega na ispitivanje vođeni Pavo Sabljak, Franjo Kožul i Ante Miličević. Žarko Amidžić u navedenom predmetu kao optuženi je istakao da je krajem 1991. g. ili početkom 1992. g. išao u zatvor u Mitrovicu da bi razjasnio nešto s Mađarević Hrvojem. U Mitrovici nikoga drugoga nije vidio osim Hrvoja Mađarevića i smatrao je da mu Hrvoje Mađarević podmeće za optužbe u odnosu na obitelj Gašpar. Naglašavao je da se borio za srpski narod i da se moralo uzeti oružje.

Cijeneći obranu optuženog, te izvedene dokaze, kako svaki pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je optuženi počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. st. 1. OKZRH, na način opisan u izreci ove presude.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka oštećenog Hrvoja Mađarevića jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv. Nadalje, svjedoci Franjo Kožul i Pavo Sabljak sa sigurnošću potvrđuju da je Hrvoje Mađarević bio tučen, jer su ga vidjeli krvavog i plavog, a Franjo Kožul je čuo njegove jauke i krike. Pavo Sabljak je također istaknuo da ga je oštećeni odmah upitao je li i njega tukao Slobodan Gojković, te mu jasno rekao da ga je tukao Slobodan Gojković. Nedvojbeno je dosljednost u iskazu oštećenog jer je isti i prilikom suđenja Žarku Amidžiću identično ukazivao da ga je, pored optuženog Žarka Amidžića, tukao Slobodan Gojković, iako ga u tom trenutku nitko nije ni pitao za Slobodana Gojkovića.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je Slobodan Gojković naizmjenično sa Žarkom Amidžićem tukao oštećenog oko sat do sat i pol. Slobodan Gojković mu je zadao najmanje pedesetak udaraca. Nedvojbeno je da se oštećeni od batina pomokrio, a da su ga prestali tući tek nakon što je major JNA rekao da vode oštećenog. Nedvojbeno je činjenica i da je Žarko Amidžić počeo tući oštećenog i da ga je na kraju opet zadnji tukao.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Franje Kožula jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv. Iz tog iskaza se utvrđuje da nakon što je izveden iz prostorije u kojoj je bio ispitivan i tučen, uveden je Hrvoje Mađarević. Nakon što je u prostoriju uveden Hrvoje Mađarević, čuo je udarce, te jauke i krike Hrvoja Mađarevića. Također, kada se Hrvoje Mađarević vratio s ispitivanja, vidio je da je isti krvav i plav po tijelu, te su ga stražari nosili, jer nije mogao hodati.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Pave Sabljaka jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je Pavu Sabljaka tukao Žarko Amidžić. Nadalje se utvrđuje da mu je Hrvoje Mađarević rekao kako je njega tukao Slobodan Gojković. Hrvoja Mađarevića je vidio svog krvavog.

Iskaz svjedoka Ivana Borasa u konkretnom slučaju nije od bitnijeg značaja jer isti svjedok u Sremskoj Mitrovici, u to vrijeme, nije poznavao niti optuženog niti oštećenog. Također niti iskaz svjedoka Ivana Barca nije od bitnijeg značaja, jer isti ne poznaje optuženog i oštećenog.

Svjedok Pero Jaman, takođe nema saznanja jesu li ispitivani Hrvoje Mađarević i Franjo Kožul kada i on, tj. je li Slobodan Gojković uopće ispitivao Hrvoja Mađarevića.

Svjedok Ivan Marić se uopće ne sjeća je li vidio u zatvoru u Mitrovici Hrvoja Mađarevića, tako da on nije imao nikakvih saznanja o konkretnom slučaju.

Iz prijave stradavanja za oštećenog Hrvoja Mađarevića sud utvrđuje da je isti 05. listopada 1991.g. ranjen krhotinom granate u predjelu desene natkoljenice, a 19. studenog 1991.g. iz pješačkog naoružanja u lijevu potkoljenicu. Slijedom navedenih ozljeda zaključuje se da je bilo vidljivo da je navedeni svjedok prilikom ispitivanja od strane optuženog imao posljedice ranjavanja, i to u predjelu nogu.

Iz opsežne medicinske dokumentacije se utvrđuje da je Hrvoje Mađarević 40% invalid, te da je tri puta ranjavan u 10. i 11. mjesecu 1991.g., a da je psihički i fizički zlostavljan za vrijeme zarobljenštva u razdoblju od 19. 11. 1991.g. do 14. 08. 1992.g.

Iz radne knjižice optuženog se utvrđuje da je 03. veljače 1992.g. Slobodan Gojković radio u Sekretarijatu unutrašnjih poslova Vukovar.

Sud je izvršio uvid u spis K-34/98., tj. pročitao je presudu u navedenom predmetu od 01. lipnja 2000.g., te presudu Vrhovnog suda Kž-480/00. i iskaze Hrvoja Mađarevića kao svjedoka, a Žarka Amidžića kao optuženog. Uvidom u navedeni spis, tj. čitanjem točno naprijed navedenog, sud utvrđuje da je Hrvoje Mađarević i u navedenom postupku iskazivao da su ga naizmjenično tukli Žarko Amidžić i Slobodan Gojković. Također je naglasio da je tučen, pola sata do sat, te da se pomokrio od batina. Ukazao je da je zadobio pedesetak udaraca po trbušnom zidu, po potkoljenicama, a po vratu po dvadesetak. Žarko Amidžić kao optuženi je iskazivao da je u zatvor u Mitrovicu išao da bi razjasnio nešto s Hrvojem Mađarevićem, te da osim njega nikoga drugoga nije vidio u Mitrovici. Naglašavao je da smatra da mu Hrvoje Mađarević podmeće u svezi optužbe za teško ubojstvo Andrije Gašpara, a da se inače on borio za srpski narod i da se moralo uzeti oružje.

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Žarka Amidžića, jer je isti nelogičan, okolnosno neprihvatljiv i u pojedinim dijelovima proturječan. Valja naglasiti da je praktično u svezi ispitivanja i zadavanja udaraca Hrvoju Mađareviću i nekim drugima, Žarko Amidžić oglašen krivim i pravomoćno osuđen u predmetu K-34/98. U predmetu K-34/98. Žarko Amidžić je istaknuo da je u zatvoru u Mitrovici jedino vidio Hrvoja Mađarevića, a da bi sada kao svjedok rekao da je istog nekoliko puta udario pendrekom, kao i Pavu Sabljaka i Borasa. Sud smatra da je Žarko Amidžić prilikom svog svjedočenja htio

zaštititi Slobodana Gojkovića, jer je on već pravomoćno osuđen, a nedvojbeno je činjenica da je Žarko Amidžić i prilikom svojih iskaza kao optuženi naglašavao da se borio za srpski narod, a da je posebno njegov bijes išao ka Hrvoju Mađareviću i stoga sud zaključuje da je Žarko Amidžić želio istaći da Hrvoje Mađarević ne govori istinu, a s druge strane da je htio zaštititi Slobodana Gojkovića.

Sud nije prihvatio obranu optuženog jer je ista data u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, a u suprotnosti je sa iskazom oštećenog koji je sud prihvatio. Okolnosno je neuvjerljiva obrana optuženog da on nikoga nije tukao, već da je samo utjecao da ne tuku Peru Jamana. Sud smatra da je logično objašnjenje oštećenog da je optuženi tukao njega iz razloga zato što je dezertirao iz JNA i što je bio jedan od zapovjednika na Trpinjskoj cesti. Sud zaključuje da je Žarko Amidžić taj koji je prvi tukao oštećenog, te i završio, a i tukao više, ali jednostavno, u okolnostima kada je Žarko Amidžić praktično dao palicu u ruke Slobodanu Gojkoviću, isti je nastavio tući oštećenog jer se Žarko Amidžić umorio. Jednostavno, sud motiv da optuženi tuče oštećenog nalazi u njegovim rječima da je Mađarević dezertirao iz JNA i zbog toga je po mišljenju suda okolnosno prihvatljivo da je optuženi tukao samo oštećenog, a ne i neke druge koje je tukao tom prilikom Žarko Amidžić, jer te druge je optuženi poznao, a isti nisu dezertirali iz JNA i bili pripadnici Zbora narodne garde.

Valja naglasiti da postupanje optuženika predstavlja objektivno kršenje pravila međunarodnog prava, i to onih članaka i točki kako je bliže opisano u izreci presude. Naime, nedvojbeno je da u slučaju kada optuženik gumenom palicom – pendrekom naizmjenično sa Žarkom Amidžićem tuče oštećenog po cijelom tijelu, a naročito u predjelu trbuha i butnih mišića, zadavši mu veliki broj udaraca od kojih oštećeni počne klecati na koljena, te se pomokri, jeste radnja kojom se čini nasilje protiv života i tijela, a što predstavlja povredu čl.3. st.2. t.A., a u svezi sa st.1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine. Nedvojbeno je da u vrijeme kada je optuženik postupao prema ozlijeđenom radilo se o činjenici da je oštećeni davno prije navedenog dana položio oružje i da nije bio u bojnom ustroju ("horst de combat"), tj. oštećeni je bio zarobljen prije toga i praktično kao civil iz logora Stajicevo prebačen na mjesto događaja, tj. u zatvor u Sremskoj Mitrovici. Valja naglasiti da je bilo evidentno da je oštećeni prije samog događaja imao ranu, tj. hramao je na nogu. Valja naglasiti da naprijed navedenom radnjom optuženika je povrijeđeno pravo oštećenog na poštovanje njegove osobnosti, tj. čl.27. naprijed navedene Ženevske konvencije, jer ista propisuje da zaštićena osoba u svakoj prilici ima pravo na poštovanje svoje ličnosti.

Optuženik je naprijed navedene radnje poduzimao s izravnom namjerom, jer je bio svjestan svog djela i htio je počinjenje istog. Naime, nedvojbeno je da u situaciji kada optuženik oštećenog tuče gumenom palicom – pendrekom po cijelom tijelu, a naročito u predjelu trbuha i butnih mišića, zadavši mu pri tom veliki broj udaraca, isto čini s izravnom namjerom, jer on hoće i poduzima nasilje protiv života i zdravlja oštećenog i jednostavno tjelesno kažnjava oštećenog. Sud smatra da je logično da je optuženi htio navedenom oštećeniku, za kojeg je znao da je dezertirao iz JNA i bio jedan od zapovjednika na Trpinjskoj cesti, nanijeti ozljede, tj. dobro ga istući i jednostavno ga poniziti.

Na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi počinio radnje bliže opisane u dispozitivu presude, te da je tim radnjama počinio kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog

stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH. Također, navedene radnje, tj. postupanje optuženika, objektivno predstavljaju kršenje pravila međunarodnog prava, i to onih članaka i točki kako je bliže opisano u izreci presude.

Prilikom odmjeravanja kazne, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne) na strani optuženog Slobodana Gojkovića.

Kao olakotne okolnost na strani optuženog sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, da je obiteljski čovjek, tj. njegove obiteljske i materijalne prilike, da je u inkriminiranom periodu zaštitio neke osobe hrvatske nacionalnosti. Također, sud je cijenio i činjenicu da je optuženi prilikom počinjenja kaznenog djela nasilje poduzeo samo prema jednoj osobi, da prilikom počinjenja kaznenog djela sama kriminalna količina nije bila velika, tj. namjera optuženog je bila da izvrši nasilje prema oštećenom, ali nije poduzimao radnje koje bi dovele do najtežih posljedica, kao što je smrt, nanošenje teških tjelesnih ozljeda s trajnim posljedicama i slično.

Na strani optuženog sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, zbir svih olakotnih okolnosti, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, kao vrijeme i način počinjenja krivičnog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.57. KZ-a, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobito olakotne okolnosti (naprijed navedene), tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja. Na osnovi svih tih činjenica optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.6. i 50. KZ-a, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog krivičnog djela.

U svezi činjenice da se optuženi nalazi u pritvoru počev od 24. svibnja 2002.godine pa zaključno s 24. rujnom 2002.godine, sukladno čl.63. KZ-a, valjalo je vrijeme provedeno u pritvoru uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Na temelju čl.122. st.4. u svezi s čl.119.st.2. t.1.-6. ZKP-a optuženik je oslobođen obveze da nadoknadi troškove kaznenog postupka i paušala, te je određeno da isti padaju na teret državnog proračuna, jer je utvrđeno da optuženik nema redovitih prihoda niti imovine, te bi obvezivanjem da naknadi troškove krivičnog postupka i paušala bilo dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje, kao i osoba koje je dužan uzdržati.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 24. rujna 2002.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dostave ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DOSTAVITI

1. ŽDO Vukovar na br.K-DO-14/02.
2. Opt.Slobodan Gojković – Vukovar, Velika skela 41
3. Branitelj opt. odvjetnik Marko Babić – Vinkovci, Nazorova 1
4. Spis

Za točnost prijepisa – ovlaštteni službenik

